

ת"פ 25421/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25421-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

פלוני

פסק דין

בפתח הדברים אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

רקע והשתלשלות העניינים.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם-בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין. על פי המתואר בכתב האישום תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה, הפיל אותה על הרצפה, נשכב על גופה תוך שהוא מנסה לאחוז בידיה, על מנת לקחת את תיקה.

ביום 28.10.2020 הועבר התיק לשמיעת ראיות בפני כב' השופט סלע, ועם מעברו לבית המשפט המחוזי נותב התיק אל"י. הנאשם כפר במיוחס לו והתיק נקבע לשמיעת הוכחות. מטעם המאשימה העידו הגב' מ"א (להלן המתלוננת), הגב' חמ"ה (ע.ת 2 להלן ח'), הוגשו מטעם המאשימה הודעת ח' 2 (ת/1), חקירת הנאשם (ת/2). מטעם ההגנה העיד הנאשם, הוגשו הודעת המתלוננת מיום 15.11.2019 (נ/1), חקירתה באזהרה מיום 25.11.2019 (נ/2), אסופת מסמכים רפואיים (נ/3, נ/4), התכתבות בין הנאשם למתלוננת (נ/5), העתקי הודעות WhatsApp נוספות (נ/6 - סה"כ 5 עמ'), הודעות WhatsApp מיום 15.12.2019 (נ/7), מכתב מאמה של המתלוננת (נ/8), הודעת WhatsApp אשר נשלחה מח' לנאשם (נ/9), דו"ח פעולה של השוטר דניאל עדן (נ/10), דו"ח פעולה של השוטר עמית יוסף סלע (נ/11), חקירת הנאשם מיום 20.11.2019 (נ/12), דיסק המכיל את שיחת הגישור (נ/13) ותמלול השיחה (נ/14).

ב"כ המאשימה סיכם בע"פ וההגנה סיכמה בכתב.

עיקרי טענות המאשימה

ב"כ המאשימה מבקש לאמץ את עדותן של שתי עדות התביעה. לטענתו עדותן הייתה ללא סתירות, וניכר שדיברו דברי אמת, כאשר הנאשם בעצמו מאשר חלק ממה שמסרו בעדותן. לטענת ב"כ המאשימה המתלוננת הייתה עקבית בגרסתה, על אף הניסיונות לערער את אמינותה, לא הסתירה דבר בעדותה, וגרסתה של ח' תומכת בגרסתה.

עוד הוסיף ב"כ המאשימה ופרט בסיכומיו כי קווי ההגנה כפי שהעלה אותם הנאשם קרסו בזה אחר זה, הן לעניין מצבה

הנפשי, והן לעניין הפרת צו ההרחקה.

המאשימה אף התייחסה לטענת ההגנה ולפיה המתלוננת העלילה עלילת שווא על הנאשם בשל סוגיות הכרוכות בענייני הגירושין, וכאשר ההגנה הפנתה, בין היתר, לתמלול הגישור שהתקיים בנושא הגירושין (נ/14). המאשימה בסיכומיה דוחה אפשרות זו וטוענת כי הראיות בתיק, ובכלל זאת התמלול (נ/14) לא מצביעות על אפשרות זו. בנוסף מוסרת המאשימה כי אילו כך היו פני הדברים מצופה היה מהנאשם לומר זאת בחקירתו במשטרה. הנאשם נחקר ממושכות על פני 7 עמודים ולא ציין זאת כלל. לפיכך, אומרת המאשימה, מדובר בטענה כבושה שאין לתת לה כל משקל.

עיקרי טענות ההגנה

לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו קיימות סתירות בעדות המתלוננת והעדה. המתלוננת שינתה מספר רב של פעמים את גרסותיה, וניסתה לתלות זאת בעובדה ששפת האם הינה הולנדית ושאינה מדברת עברית בצורה טובה. ההגנה מבקשת לדחות דברים אלו של המתלוננת בשל העובדה שבמשך נישואיהם דיברה עם הנאשם אך ורק בעברית בעוד הנאשם, בן זוגה דאז, אינו דובר השפה ההולנדית. בנוסף טען ב"כ הנאשם, כי עדותה של ח' אינה אמינה. לטענתו, גרסתה השתנתה מספר פעמים, לא ברור מה ראתה בעיניה ומה "הושלם לה לאחר מכן", ועדותה זוהמה ע"י שיחה עם המתלוננת ושהותם יחד במספר הזדמנויות טרם מסירת הודעתה במשטרה.

הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה כי תקף את המתלוננת, וחזר על כך בעדותו בבית המשפט. לטענת ב"כ הנאשם המתלוננת העלילה עלילת שווא על הנאשם והמניע לעלילה זו קשור לסוגיות הכרוכות בגירושיהם.

עוד טען הנאשם כי המתלוננת וח' עברו דרך המטבח לאחר האירוע, כאשר המתלוננת ביקשה ממנו לקחת ג'ל כביסה אשר היה שם והוא הסכים לכך, דבר המעיד על כך שהמתלוננת כלל לא פחדה מהנאשם לאחר אירוע של תקיפה אשר התקיים לטענתה דקות מספר קודם לכן.

בנוסף לאמור ב"כ הנאשם ביקש להורות על זיכוי הנאשם בטענה של זוטי דברים, וכן בשל אכיפה בררנית, הכל כמפורט בהרחבה בסיכומיו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, עיינתי במסמכים שהוגשו, לא מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה לצורך הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו. הודעות ועדויות עדות התביעה מעלות סתירות אשר לא ניתן להן הסבר מספק. אציין בהקשר זה כי אף גרסת הנאשם מעלה תהיות וסתירות, יחד עם זאת אין בכך כדי להביא להרשעתו.

גרסת עדת התביעה ח'

ח' מסרה גרסה במשטרה ולפיה התחיל ויכוח בין הנאשם למתלוננת, הנאשם פנה אליה וביקש שתצא מהבית, בהודעתה במשטרה מסרה **"ממש בשניה הנאשם דחף אותה, הפיל אותה על הרצפה היא נפלה מהדחיפה ואז התנפל עליה והיה ממש שוכב עליה וניסה בכח לקחת את התיק שלה...ניסית להפריד ביניהם אבל לא הצלחתי..."**, בהמשך הודעתה במשטרה נשאלה **"איך הנאשם דחף אותה"** וענתה **"פתאום ראיתי אותה על הרצפה והוא עליה..."** נשאלה **"אז לא ראית את הדחיפה"** וענתה **"..פתאום ראיתי אותה על הרצפה והנאשם עליה זה סוג**

של 'פלאש' אני פתאום ראיתי אותה על הרצפה והוא מעליה. ממשיך החוקר ושואל **"אז לא ראית את הדחיפה"** והיא משיבה **"אני לא באמת זוכרת איך, לא יכולה לתאר. זה היה מהר מאוד"**. (עמ' 1-2 שורות 18-27)

בעדותה בפני עומתה עם הודעתה במשטרה ואמרה: **"אמרתי שהייתי שם, אבל אמרתי שלא זכור לי בדיוק, ראיתי פלשים, כשקורה משהו מפחיד בן אדם לא זוכר בדיוק מה שראה, עמדתי דווקא יותר בכניסה לחדר...ומפה לשם קרו דברים מהר ודחף אותה כדי לקחת את המפתחות ואז היה מעליה וזה קרה מאוד מהר... אני לא יכולה להגיד בדיוק איפה הוא דחף, זה קרה מהר, ראיתי את חברה שלי פתאום על הרצפה וגבר מעליה וזה היי טראומתי..."** (עמ' 28 שורות 21-25).

בהמשך נשאלה בשנית והשיבה: **"... מה שאמרתי שהוא דחף אותה והיא הייתה על הרצפה והוא היה מעליה ואכן הדברים מעורפלים כי זה ממש טראומתי, לא אמרתי שזה היה מעורפל כי לא ראיתי אלא כי זה היה מאוד דרמטי והכל קרה מאוד מהר... בדיוק הסברתי שמדובר במקרה לפני שנה ומאוד טראומתי שהייתה על הרצפה והוא מעליה לבקש ממני פרטים כאלו..."** (עמ' 30 ש' 17-20).

בין אם אקבל את טענתה כי מה שראתה "הצטלם" בהבזקים, ובין אם לאו, אין בכך כדי לשנות את המסקנה כי העדה לא יודעת להבהיר מה בדיוק התרחש בין הנאשם למתלוננת.

עוד אציין כי מעדות המתלוננת עולה ספק רב באשר לשהותה של ח' בחדר. המתלוננת בחקירתה הראשית אמרה **"נפלתי אחורה, התחלתי לצעוק, ח' נכנסה וניסתה קודם להוציא אותו ממני"** (עמ' 8 ש' 8-9) ובחקירה הנגדית אמרה המתלוננת **"היא לא הייתה בחדר ספציפית כזה קרה"** (עמ' 16 ש' 19) תיאורים אלו של המתלוננת לא עולים בקנה אחד עם אלו של ח'.

אף בעניין החזרת המפתחות קיימת סתירה. ח' מוסרת בעדותה **"... כשאני נסעתי להחזיר את המפתחות האחות החורגת שלה הייתה איתי באוטו שמנו את המפתחות בתוך תא הדואר..."** (עמ' 32 שורות 6-7), עיון בדברי המתלוננת מעלה כי היא זו שנסעה יחד עם העדה ולא אחותה: **"...אני שכחתי את המפתח ובאותו יום החזרתי לו את המפתח..."** (עמ' 17 ש' 9-10), לזאת יש להוסיף את מזכרי השוטרים אשר נכחו במקום ואשר ציינו כי המתלוננת היא זו שהגיעה עם ח' (נ/10 וכן נ/11).

ע"פ עדותן של המתלוננת וח' עולה כי שוחחו בטרם מסירת הגרסה במשטרה, לזאת יש להוסיף את היכרותן רבת השנים. ח' והמתלוננת מכירות מילדות, מהולנד, עוד בטרם עלו לארץ, וחברות טובות. ביום האירוע לקחה ח' את המתלוננת לביתו של הנאשם, ולאחר המקרה לקחה אותה לתחנת המשטרה אולם ח' לא ידעה לומר על מה דיברו לאור חלוף הזמן. (עמ' 32 ש' 2-3). לאור חברותן רבת השנים ולאור השיחה אשר הן המתלוננת והן ח' אישרו שהתקיימה, קשה לראות בח' עדה אובייקטיבית ובכל מקרה יש לתת משקל מופחת לגרסתה.

לנוכח כל האמור לא ניתן להסתמך על דברי העדה ח' לשם קביעת אשמתו של הנאשם.

בשולי הדברים אפנה לטענת ההגנה, כי לאחר האירוע כאשר המתלוננת עדיין נמצאת בדירת הנאשם, המתלוננת ביקשה מהנאשם רשות לקחת לביתה ג'ל כביסה של הנאשם שהיה במטבח דירתו, והנאשם הסכים. ח' נשאלה בתחילה על אופן יציאתם מהדירה והשיבה שהיא והמתלוננת יצאו מהדירה **"די במהירות, לא רצנו, היינו קצת בבהלה"**.

לאחר מכן, ח' נשאלה אודות ג'ל הכביסה "עצרתם במטבח היה ג'ל כביסה שרצתה לקחת" וח' השיבה "לא זכור לי". הסגור חזר ושאל "היא לא יצאה עם ג'ל כביסה לאוטו" וח' השיבה "לא יודעת, לא שוללת" (עמ' 28 ש' 31-33 ועמ' 29 ש' 1-2). אם אירוע התקיפה התרחש במלואו כתיאורה של המתלוננת, ואכן היה טראומטי ודרמטי כתאורה של ח' לעיל, הדבר איננו עולה בקנה אחד עם סיפור ג'ל הכביסה. לא סביר להניח כי מיד לאחר אירוע כה טראומטי תשוחח המתלוננת עם הנאשם ותבקש ג'ל כביסה לביתה. הדבר גם אינו תואם את תיאורה של ח' ולפיה עזבו את הדירה "קצת בבהלה". אמנם אין להתרחשות אופציונלית זו ראיות ברורות, לבד מגרסת הנאשם, ואולם ח', כאמור, לא שללה אפשרות זו.

גרסת המתלוננת.

בהודעתה במשטרה (נ/1) תיארה המתלוננת כך "ניסה לתפוס את התיק שלי שהיה עליי כדי להוציא את המפתחות הוא דחף אותי על הרצפה ונפלתי על הרצפה התחלתי לצרוח ואז ח' אמרה שהיא תתקשר למשטרה אם לא יפסיק ואז היא ניסתה להרחיק אותו ממני. ואז אני ניסיתי להרחיק אותו ממני הוא ניסה לתפוס לי את הידיים ואני ניסיתי לשחרר אותם..." (עמ' 1 ש' 10-13).

בחקירתה הראשית בבית המשפט מסרה, "...והוא ניסה לקחת ממני את התיק, הוא תקף אותי, ניסה לקחת ממני את התיק, החזיק אותי בידיים, נפלתי אחורה, התחלתי לצעוק, ח' נכנסה וניסתה קודם להוציא אותו ממני..." (עמ' 8 ש' 8-11).

בחקירתה הנגדית אמרה: "...ניסה לקחת לי את התיק... תפס לי את הידיים, הפיל אותי על הרצפה... אני לא זוכרת איך בדיוק דחף אותי... ואז תפס לי את הידיים ותוך כדי נפלתי אחורה..." ובהמשך אמרה "תפס לי בידיים והפיל אותי אחורה... הוא תפס לי את הידיים ותוך כדי דוחף אותי לרצפה..." (עמ' 16 ש' 14-15, 26 וכן 28-29).

מהודעתה במשטרה עולה סדר הדברים כדלקמן: ניסיון תפיסת התיק, דחיפה ונפילה לרצפה, ח' והמתלוננת מנסות להרחיק, ניסיון של הנאשם לתפוס בידה וניסיון שלה להשתחרר מתפיסת הידיים. מעדותה בבית המשפט, הן בחקירה הראשית והן בנגדית עולה סדר דברים אחר: ניסיון תפיסת התיק, תפיסה בידיים, דחיפה ונפילה אחורה.

לא ניתן להתעלם מהפער בגרסאות המתלוננת. בהודעתה במשטרה מציגת המתלוננת דחיפה, בעקבותיה נפילה, ואת תפיסת הידיים רק לאחר הנפילה לרצפה, ואילו בבית המשפט מתארת תפיסת ידיים טרם הנפילה וכאשר היא נמצאת על הרצפה אין תיאור של תפיסת ידיים. בנוסף לכך, בהודעתה במשטרה מתארת ניסיון של הנאשם לתפוס בידה וניסיון שלה להשתחרר מהתפיסה, ואילו בבית המשפט מתארת החזקה/תפיסה בידה. אין ספק כי המתלוננת מבדילה היטב בין המושגים דחיפה ותפיסה ומבדילה היטב בין ניסיון אחיזה לבין אחיזה של ממש, ניתן ללמוד זאת מהשימוש השונה בכל גרסה שמסרה. בחקירתה הנגדית נשאלה האם מבינה את ההבדל בין המושגים "ניסה" ל"עשה". בתשובתה התייחסה לכך שאינה מדברת עברית כל כך טוב ואם היה מתורגמן לשפה ההולנדית הייתה יכולה להסביר הכל "פיקס" (עמ' 13 שורות 3-14). ואולם יש לתת משקל מועט לדברים אלו שהרי בהודעתה במשטרה ובחקירתה הראשית בבית המשפט לא עלה הצורך במתורגמן, ומכלול עדותה מצביע על היכולת להבחין בין מושגים אלו. בהקשר זה אציין כי המתלוננת ידעה לתאר היטב, בהודעתה במשטרה ובבית המשפט, כיצד הנאשם ניסה לקחת לה את התיק, ומכאן נראה שההבדל בין "ניסה" ל"עשה" ברור למתלוננת.

כפי שפורט לעיל לא ניתן להסתמך על דבריה של העדה ח'. בנסיבות אלו, ובהעדר כל ממצא עובדתי אחר (תיעוד רפואי, תמונות וכד') התמונה הראייתית היא גרסת המתלוננת כנגד גרסת הנאשם. לאחר שסקרנו את הקשיים בגרסת המתלוננת והסתירות העולות מגרסתה לא ניתן לטעמי להסתמך על דבריה לצורך הרשעת הנאשם.

עדות הנאשם

הנאשם נחקר במשטרה והכחיש את החשד כי תקף את אשתו (עמ' 2 ש' 10). בחקירתו במשטרה הוטח בו : "...ע"פ חומר החקירה... אתה בשלב זה ניסית לתקוף אותה ניסית לתפוס לה את התיק שיה עליה כדי להוציא את המפתחות וכל זה בכח?..." הנאשם השיב: "...אני מכחיש זאת אני ניסיתי לקחת את הטלפון שלה שהוא לא היה עליה זה היה בצד על המיטה... לא הספקתי לקחת את הטלפון שלה..." ועוד הוסיף לאחר שהוטח בו שדחף את המתלוננת: "...מכחיש את זה, אני מודה שניסיתי לקחת את הטלפון שלה... מכחיש כל תקיפה וכל דחיפה..." (עמ' 4 ש' 69-71 וכן ש' 76-79). אף בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו ואמר "...רציתי לקחת את הפל' והיא ידעה שיכול להיות שאקח אותו ובאמת רציתי לקחת אותו כדי לקבל את המפתחות...בפועל לא הספקתי, הספקתי להגיד בע"פ. היא לקחת את הפלאפון אליה לא הספקתי להתקרב למיטה, לא זזתי לכיוון הפל'..." (פרו' עמ' 40 ש' 22-26).

למרות גרסה ברורה זו של הנאשם, ולפיה ניסה בפועל לקחת את הטלפון, ממקום אחר בעדותו בבית המשפט עולה כי לא היה בכוונתו לקחת את הטלפון אלא רק "לגרום לה להביא לי את הפל' בגלל זה אני אומר ולא עושה כי אני מבין שאסור לי לעשות...." (עמ' 39 ש' 27-28). בנוסף, הנאשם מסר כי הטלפון היה מונח על הרצפה (עמ' 34 ש' 13) בנגוד לדבריו לעיל כי הטלפון היה מונח על המיטה.

מהאמור בפסקה זו עולה כי אף עדותו של הנאשם מעלה ספקות, ותמיהות, יחד עם זאת, אין בספקות אלו די לצורך הרשעה. אילו היו לפני ראיות תביעה מספקות, ניתן היה לראות בתמיהות העולות מגרסת הנאשם תמיכה בראיות התביעה, ואולם כפי שצוין לעיל אין בראיות התביעה כדי ללמד על אשמת הנאשם ללא כל ספק סביר, ולפיכך אין בתמיהות העולות מגרסת הנאשם, כשלעצמן כדי לקבוע את אשמתו.

אכיפה ברחבת וזוטי דברים וטענות הגנה נוספות.

ההגנה העלתה בסיכומיה של טענות נוספות ואולם לנוכח הספק שמתעורר בליבו של בית המשפט באשר לאשמתו של הנאשם לא מצאתי מקום להידרש לטענות הגנה אלו. אתיחס אך לטענת ההגנה ולפיה המתלוננת העלילה עלילת שווא על הנאשם ממניעים הקשורים לסוגיות הכרוכות בגירושיהם. המאשימה שללה בתוקף אפשרות זו ונימקה את טענתה בהרחבה בסיכומיה ואציין כי מקובלת עלי עמדת המאשימה ולפיה מדובר בטענה כבושה. יחד עם זאת במכלול הדברים אין לנתון זה משקל של ממש במסגרת נימוקי פסק הדין משום שפסק דינו של הנאשם הינו מחמת הספקות שעלו מגרסאות המתלוננת וח', כמפורט לעיל, ולא בשל טענת הגנה זו, או טענות ההגנה הנוספות.

לאור האמור אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"א אב תשפ"א, 20 יולי 2021, במעמד הצדדים